

Bryssel den 23.11.2016
COM(2016) 853 final

2016/0363 (COD)

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV

**om ändring av Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU vad gäller
rangordningen av skuldinstrument utan säkerhet i en insolvenshierarki**

(Text av betydelse för EES)

{SWD(2016) 377}

{SWD(2016) 378}

MOTIVERING

1. BAKGRUND TILL FÖRSLAGET

- **Motiv och syfte med förslaget**

De föreslagna ändringarna av direktiv 2014/59/EU (nedan kallat *krishanteringsdirektivet* eller *BRRD*) ingår i ett lagstiftningspaket som även innefattar ändringar av förordning (EU) nr 575/2013 (nedan kallad *kapitalkravsförordningen* eller *CRR*), av direktiv 2013/36/EU (nedan kallat *kapitalkravsdirektivet* eller *CRD*) och av förordning (EU) nr 806/2014 (förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen eller *SRMR*).

EU har de senaste åren genomfört en genomgripande reform av regelverket för finansiella tjänster för att öka motståndskraften hos finansiella institut i EU, i stor utsträckning på grundval av internationella standarder som överenskommits med EU:s internationella samarbetsparter. I reformpaketet ingick särskilt förordning (EU) nr 575/2013 (nedan kallad *kapitalkravsförordningen* eller *CRR*) och direktiv 2013/36/EU (nedan kallat *kapitalkravsdirektivet* eller *CRD*), om tillsyns krav för och tillsyn över kreditinstitut, direktiv 2014/59/EU (krishanteringsdirektivet), om återhämtning och resolution av kreditinstitut och förordning (EU) nr 806/2014 om den gemensamma resolutionsmekanismen (SRM).

Dessa åtgärder vidtogs som svar på den finansiella kris som bröt ut 2007–2008. Avsaknaden av lämpliga ramar för krishantering och krislösning tvingade regeringar runtom i världen att rädda banker i kölvattnet av finanskrisen. De resulterande effekterna på de offentliga finanserna samt oönskade incitament att låta samhället stå för kostnaderna för bankfallissemang har visat att en annan ansats är nödvändig för att hantera bankkriser och skydda den finansiella stabiliteten.

Inom EU har, i linje med de betydande åtgärder som vidtagits i internationella forum, i direktiv 2014/59/EU (krishanteringsdirektivet [BRRD]¹ och förordning (EU) nr 806/2014 (förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen [SRMR])² ett robust bankresolutionsramverk skapats för att effektivt hantera bankkriser och minska deras negativa effekter på den finansiella stabiliteten och de offentliga finanserna. En hörnsten i ett robust krishanteringsramverk är skuldnedskrivningsverktyget som innebär att skulder skrivs ned eller omvandlas till eget kapital enligt en på förhand fastställd rangordning. Verktyget kan användas för att absorbera förluster och rekapitalisera ett institut som är eller sannolikt kommer att hamna på obestånd, så att institutets bärkraft återställs. Aktieägare och andra fordringsägare kommer att behöva bära bördan av ett instituts fallissemang i stället för skattebetalare.

Ett av huvudmålen för krishanteringsdirektivet är att förbättra den privata sektorns kapacitet att absorbera förluster i händelse av en bankkris. För att uppnå detta mål måste alla banker uppfylla ett minimikrav på kapitalbas och nedskrivningsbara skulder (MREL) för att säkerställa att tillräckliga finansiella medel finns tillgängliga för nedskrivning eller konvertering till eget kapital. Enligt krishanteringsdirektivet krävs generellt sett inte obligatoriskt efterställande av nedskrivningsbara instrument för att uppfylla minimikravet på

¹ Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag (EUT L 173, 12.6.2014, s. 190).

² Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 806/2014 av den 15 juli 2014 om fastställande av enhetliga regler och ett enhetligt förfarande för resolution av kreditinstitut och vissa värdepappersföretag inom ramen för en gemensam resolutionsmekanism och en gemensam resolutionsfond och om ändring av förordning (EU) nr 1093/2010 (EUT L 225, 30.7.2014, s. 1).

kapitalbas och nedskrivningsbara skulder. Detta innebär i praktiken att en skuld som omfattas av minimikravet för kapitalbas och nedskrivningsbara skulder i händelse av insolvens kan rangordnas i nivå med (pari passu) vissa andra skulder som inte är nedskrivningsbara enligt krishanteringsdirektivet, exempelvis operativa skulder såsom kortfristiga interbanklån, eller vissa andra skulder som är nedskrivningsbara, men som skulle kunna undantas från skuldnedskrivning efter en skönsmässig bedömning, om myndigheten kan visa att de är svåra att inkludera i ett bail-in-förfarande av skäl som rör operationell verkställighet eller systemspridningsrisk (exempelvis derivat). Detta kan leda till situationer där de obligationsinnehavare som drabbats av nedskrivning av sina innehav skulle kunna hävda att de har behandlats sämre inom ramen för ett resolutionsförfarande än vad som skulle ha varit fallet vid en hypotetisk insolvens. I ett sådant fall skulle de behöva kompenseras med finansiella medel från resolutionsfonden. För att undvika denna risk kan resolutionsmyndigheterna komma att besluta att minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder bör uppfyllas med instrument som i insolvens rangordnas efter övriga skulder som antingen enligt lag inte är nedskrivningsbara eller är svåra att skriva ned ("efterställningskravet").

På global nivå offentliggjorde rådet för finansiell stabilitet (FSB) den 9 november 2015 listan över villkoren ("Term Sheet") för den totala förlustabsorberingskapaciteten (TLAC-standarden) som en vecka senare antogs vid G20-toppmötet i Turkiet³. I TLAC-standarden krävs att globala systemviktiga banker (G-SIB), som i unionslagstiftningen benämns globala systemviktiga institut (G-SII) bör hålla ett tillräckligt minimibelopp av starkt förlustabsorberande (nedskrivningsbara) skulder ("TLAC-minimikravet") för att säkerställa en smidig och snabb absorption av förluster vid rekapitalisering eller resolution. I sitt meddelande av den 24 november 2015⁴ utfäste sig kommissionen att lägga fram ett lagstiftningsförslag i slutet av detta år så TLAC-standarden kan tillämpas som överenskommet senast 2019.

Detta förslag ingår i kommissionens ansträngningar att genomföra TLAC-standarden i unionen tillsammans med ett antal andra förslag om ändring av unionens befintliga ram för återhämtning och resolution.

Förslaget täcker specifikt de riktade ändringar i BRRD som rör insolvensrangordning av innehavare av skuldinstrument som emitteras av banker i EU för att följa krishanteringsdirektivets och TLAC-standards krav vad gäller bankers förlustabsorberingsförmåga och rekapitaliseringskapacitet. För att stärka det operativa genomförandet och göra skuldnedskrivningsbefogenheterna mer robusta samt för att undvika rättslig osäkerhet, föreskrivs i TLAC-standarden att skulder endast kan medräknas i TLAC om de är underställda andra skulder, dvs. om de absorberar förluster vid insolvens eller resolution före andra "prioriterade" skulder som uttryckligen är undantagna från att medräknas i TLAC, t.ex. derivat och garanterade insättningar eller skatteskulder. I TLAC-standarden föreskrivs därför ett efterställningskrav, med förbehåll för vissa undantag, men det finns inga föreskrifter om hur detta ska uppnås.

TLAC-kravet om att hålla efterställda instrument kombinerat med en möjlig diskretionär begäran från unionens resolutionsmyndigheter att uppfylla minimikravet för kapitalbas och

³ FSB, *Principles on Loss-absorbing and Recapitalisation Capacity of Globally Systemically Important Banks (G-SIBs) in Resolution, Total Loss-absorbing Capacity (TLAC) Term sheet*, 9.11.2015.

⁴ Meddelande från kommissionen till Europaparlamentet, rådet, Europeiska centralbanken, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén och Regionkommittén *Mot ett fullbordande av bankunionen*, 24.11.2015, COM(2015) 587 final.

kvalificerade skulder (MREL) även med efterställda instrument har fått vissa medlemsstater att omvärdera sin nationella insolvensrangordning. Ett antal medlemsstater har ändrat eller står i begrepp att ändra) insolvensrangordningen av vissa bankborgenärer enligt sin nationella insolvenslagstiftning för att göra den eventuella tillämpningen av skuldnedskrivningsverktyget i krishanteringsdirektivet mer operativ och för att säkerställa att deras globalt systemviktiga institut uppfyller TLAC-standardens ”efterställningskrav”. Enligt vissa nationella tillvägagångssätt har det befintliga beståndet prioriterade skulder utan säkerhet efterställts med omedelbar verkan för att göra det möjligt för banker att uppfylla varje underordnadekrav som utgår från krishanteringsdirektivet eller TLAC-standard. Enligt andra tillvägagångssätt skulle bankerna behöva emittera ny skuld som uppfyller underordnadekriteriet. Eftersom de nationella bestämmelser som hittills antagits skiljer sig åt väsentligt, finns det ett brett samförstånd bland aktörer och medlemsstater om att olika synsätt på lagstadgad insolvensrangordning av bankborgenärer innebär osäkerhet för både emittenter och investerare och gör det svårare att tillämpa skuldnedskrivningsverktyget för gränsöverskridande institut. Denna osäkerhet skulle också kunna leda till snedvridning av konkurrensen i den meningen att oprioriterade borgenärer skulle kunna behandlas olika i olika medlemsstater och att bankernas kostnader för att efterleva TLAC- och MREL-kraven kan komma att bli olika från medlemsstat till medlemsstat. Dessutom skulle bankernas borgenärer enligt sådana skiljaktiga nationella insolvensregler kunna behandlas mycket olika vid köp av skuldinstrument som emitteras av banker som omfattas av olika nationella borgenärsrangordningssystem.

Av ovanstående skäl uppmanar Europaparlamentet i sin rapport om bankunionen⁵ kommissionen att lägga fram förslag för att ytterligare minska de rättsliga riskerna för krav med stöd av principen om att ingen borgenär ska behandlas sämre än i ett normalt insolvensförfarande, och i sina slutsatser av den 17 juni 2016⁶ uppmanade Ekofinrådet kommissionen att lägga fram ett förslag om ett gemensamt synsätt på rangordning av bankborgenärer.

Ett specifikt förslag om rangordning av bankborgenärer är motiverat med hänsyn till den särskilda karaktären hos de frågor som berörs och det brådskande behovet av harmoniserade EU-regler för att förhindra varje ytterligare snedvridning av konkurrensen på den inre marknaden.

1.1. Förenlighet med befintliga bestämmelser inom området

I den befintliga EU-ramen för bankresolution krävs redan att alla EU:s banker håller ett tillräckligt belopp starkt förlustabsorberande (nedskrivningsbara) skulder som bör skrivas ned i bankresolution. Genom att underlätta verkställandet av skuldnedskrivningsverktyget i kraft av förenlighet med kraven i krishanteringsdirektivet och TLAC-standard kommer förslaget att förbättra tillämpningen av de befintliga reglerna och bidra till genomförandet av TLAC-standard i unionen. Förslaget är därför förenligt med det övergripande syftet med EU-ramen för bankresolution som är att minska skattebetalarnas stöd vid bankresolution.

1.2. Förenlighet med unionens politik inom andra områden

Förslaget är en del av en mer omfattande översyn av EU:s finansiella lagstiftning som syftar till att minska riskerna inom finanssektorn och samtidigt främja hållbar finansiering av den ekonomiska aktiviteten. Det är helt i linje med EU:s grundläggande mål att främja finansiell

⁵ Rapport om bankunionen – årsrapport 2015 (2015/2221(INI)).

⁶ Rådets slutsatser av den 17 juni 2016 om en färdplan för att fullborda bankunionen: http://www.consilium.europa.eu/press-releases-pdf/2016/6/47244642837_en.pdf.

stabilitet, minska skattebetalarnas stöd vid bankresolution och bidra till en långsiktig hållbar finansiering av ekonomin.

2. RÄTTSLIG GRUND, SUBSIDIARITETSPRINCIPEN OCH PROPORTIONALITETSPRINCIPEN

2.1. Rättslig grund

Det föreslagna direktivet innebär en ändring av ett befintligt direktiv, krishanteringsdirektivet (BRRD). Den rättsliga grunden för detta förslag är densamma som den rättsliga grunden för BRRD, nämligen artikel 114 i EUF-fördraget. Den bestämmelsen gör det möjligt att anta åtgärder för tillnärmning av nationella bestämmelser som syftar till att upprätta den inre marknaden och få den att fungera.

Genom förslaget harmoniseras nationell lagstiftning om återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag, särskilt vad gäller deras förlustabsorberingskapacitet och rekapitaliseringskapacitet i resolution, i den utsträckning det är nödvändigt för att säkerställa att medlemsstaterna och unionens banker förfogar över samma verktyg och förmåga att hantera bankfallissemang i linje med överenskomna internationella standarder (TLAC-standard).

Genom att införa harmoniserade regler på den inre marknaden för behandlingen av vissa fordringsägare i banker i resolution minskas genom förslaget avsevärt skiljaktigheterna i de nationella reglerna vad gäller bankers förlustabsorberingskapacitet och rekapitaliseringskapacitet, som skulle kunna snedvrída konkurrensen på den inre marknaden. Förslaget har därför till syfte att upprätta den inre marknaden och få den att fungera väl.

Artikel 114 i EUF-fördraget är därför den lämpliga rättsliga grunden.

2.2. Subsidiaritetsprincipen

Enligt subsidiaritetsprincipen i artikel 5.3 i fördraget om Europeiska unionen ska unionen, på de områden där den inte har exklusiv befogenhet, vidta en åtgärd endast om och i den mån som målen för den planerade åtgärden inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna, antingen på central nivå eller på regional och lokal nivå, och därför, på grund av den planerade åtgärdens omfattning eller verkningar, bättre kan uppnås på unionsnivå.

EU och dess medlemsstater är fast beslutna att genomföra unionens ramverk för återhämtning och resolution i linje med internationella standarder. I avsaknad av åtgärder på unionsnivå skulle medlemsstaterna själva vara tvungna att anta bestämmelserna om behandlingen av borgenärer i banker i resolution för att underlätta tillämpningen av skuldnedskrivningsverktyget enligt BRRD-direktivet och för att genomföra den internationellt överenskomna TLAC-standard. Till följd av väsentligt skiljaktiga nationella regler ställs banker och deras borgenärer (investerare) inför rättslig osäkerhet, skiljaktiga och potentiellt högre kostnader jämfört med vad som skulle vara fallet om unionsåtgärder vidtas. Åtgärder på unionsnivå är därför önskvärda för att underlätta tillämpningen av skuldnedskrivningsverktyget på ett harmoniserat sätt i linje med den globala TLAC-standard för att i mesta möjliga mån minska efterlevnadskostnaderna för banker och deras borgenärer och samtidigt säkerställa en effektiv resolution i händelse av bankfallissemang.

2.3. Proportionalitetsprincipen

Enligt proportionalitetsprincipen ska unionens åtgärder till innehåll och form inte gå utöver vad som är nödvändigt för att uppnå deras syften, i överensstämmelse med de övergripande målen i fördragen. Förslaget skulle inte väsentligt påverka bankernas börda när det gäller att följa de gällande reglerna om förlustabsorberingskapacitet och rekapitaliseringskapacitet och minimera kostnaderna för att följa TLAC-standarden. Vidare kommer inte bankborgenärers och investerares rättigheter i fråga om bankers befintliga skuldstockfordringshavarborgenärer att påverkas. Bestämmelserna i förslaget är därför proportionella i förhållande till vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.

3. RESULTAT AV KONSEKVENSBEDÖMNINGAR

3.1. Konsekvensbedömning

Som en del av en mer omfattande översyn av EU:s finansiella lagstiftning som syftar till att minska riskerna inom finanssektorn har förslaget varit föremål för en omfattande konsekvensbedömning. Utkastet till konsekvensanalys lämnades den 7 september 2016 till kommissionens nämnd för lagstiftningskontroll⁷. Nämnden avgav ett negativt yttrande. Efter det att de faktabaserade delarna av översynspaketet förstärkts, avgav nämnden ett positivt yttrande den 27 september 2016.

I linje med sin politik för ”bättre lagstiftning” utförde kommissionen en konsekvensbedömning av flera olika policyalternativ. Policyalternativen bedömdes i förhållande till huvudmålen om att stärka förlustabsorberingskapaciteten och rekapitaliseringskapaciteten hos banker liksom resolutionsramens rättsliga säkerhet och enhetlighet. Bedömningen gjordes med beaktande av hur effektivt de olika policyalternativen skulle bidra till att uppfylla de ovannämnda målen och deras kostnadseffektivitet.

Konsekvensanalysen avfärdar alternativet oförändrad politik vad gäller rangordning av borgenärer i händelse av bankinsolvens inom unionen, eftersom detta alternativ skapar snedvridningar av konkurrensen på den inre marknaden för prioriterade osäkrade bankkulder eftersom en skiljaktig status för innehavare av bankskuld i de olika medlemsstaterna i olika grad kan påverka bankers finansieringskostnader. Vad gäller harmonisering har flera underalternativ övervägts⁸ och i konsekvensbedömningen konstateras att inrättandet av en särskild ”oprioriterad” klass för prioriterade osäkrade kulder är det mest effektiva sättet att iakttä efterställningskravet i TLAC-standarden för globala systemviktiga institut och resolutionsmyndigheternas framställningar från fall till fall med krav på att minimikravet för kapitalbas och kvalificerade kulder efterlevs med hjälp av efterställd skuld. I motsats till kapitalbasinstrument, skulle sådana skuldinstrument endast kunna bli föremål för skuldnedskrivning i händelse av bankresolution, efter nedskrivning eller konvertering av alla kapitalbasinstrument och före nedskrivning av övriga kulder med förmånsrätt. Den främsta fördelen med detta alternativ är att bankerna skulle kunna fortsätta att emittera (billigare) skuldinstrument med förmånsrätt för finansieringsändamål eller av operativa skäl, medan den nya skuldklassen i första hand skulle kunna användas för regleringsmässig efterlevnad av bestämmelserna om förlustabsorberingskapacitet och rekapitaliseringskapacitet.

⁷ Länk till konsekvensbedömning och en sammanfattning av den.

⁸ De tre underalternativen är följande: i) lagstadgad underordnad prioritering av all skuld utan säkerhet med retroaktiv verkan, ii) inrättande av en särskild kategori för icke-prioriterade osäkrade kulder, iii) lagstadgad företrädesrätt för alla insättningar i förhållande till kulder med förmånsrättsordning före andra kulder utan säkerhet.

3.2. Grundläggande rättigheter

Denna förordning står i överensstämmelse med de grundläggande rättigheter och principer som erkänns särskilt i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, bland andra äganderätten och näringsfriheten och måste tillämpas i enlighet med dessa rättigheter och principer. I detta direktiv garanteras särskilt att ingripande i bankernas borgenärs äganderätter inte är oproportionerligt. Direktivet kommer att säkerställa att berörda borgenärer inte drabbas av större förluster än vad som skulle varit fallet om institutet hade avvecklats enligt normala insolvensförfaranden vid den tidpunkt då resolutionsbeslutet fattas.

4. BUDGETKONSEKVENSER

Förslaget påverkar inte unionens budget.

5. ÖVRIGA INSLAG

5.1. Genomförandeplaner samt åtgärder för övervakning, utvärdering och rapportering

Förslaget innebär att medlemsstaterna är skyldiga att införliva ändringarna av direktivet om återhämtning och resolution av kreditinstitut (BRRD-direktivet) i sin nationella lagstiftning senast den [juni 2017] och att banker kommer att vara skyldiga att följa de ändrade bestämmelserna från och med [juli 2017].

5.2. Ingående redogörelse för de specifika bestämmelserna i förslaget

I förslaget ändras artikel 108 i BRRD-direktivet genom att delvis harmonisera rangordningen av borgenärer i händelse av bankinsolvens vad gäller prioriteringsordningen för innehavare av prioriterad osäkrad banksskuld som uppfyller kraven enligt reglerna i BRRD-direktivet och TLAC-standarden om förlustabsorberingskapacitet och rekapitaliseringskapacitet för banker, särskilt kravet på ”underordnad ställning”.

Den nya bestämmelsen innebär att den befintliga klassen av prioriterade osäkrade skulder bibehålls samtidigt som den skapar en ny klass av ”icke-prioriterade” osäkrade skulder som endast bör bli föremål för skuldnedskrivning i händelse av resolution efter andra kapitalinstrument men före andra skulder med förmånsrättsordning före andra skulder utan säkerhet. Institut ges fortfarande rätt att emittera lån i båda klasser, medan endast klassen ”icke-prioriterade” skulder med förmånsrättsordning före andra skulder utan säkerhet är medräkningsbar för TLAC-minimikravet eller varje annat efterställningskrav som skulle kunna påtvingas av resolutionsmyndigheter från fall till fall.

Det föreslagna direktivet bör inte påverka bankers befintliga skuldstock och deras lagstadgade rangordning vid insolvens och kommer att omfatta varje emission av bankobligationer från och med den dag då direktivet börjar tillämpas. När det gäller skuldinstrument som emitterats före den dag då detta direktiv börjar tillämpas enligt vad som anges i artikel 2.1 [juli 2017] bör deras insolvensrangordning regleras av medlemsstaternas nationella lagstiftning såsom den antagits per den [31 december 2016].

I förslaget till direktiv krävs att medlemsstaterna införlivar det senast den [juni 2017] och den dag då direktivet börjar tillämpas har fastställts till [juli 2017].

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV

om ändring av Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU vad gäller rangordningen av skuldinstrument utan säkerhet i en insolvenshierarki

(Text av betydelse för EES)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT
DETTA DIREKTIV

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 114,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska centralbankens yttrande⁹,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande¹⁰,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet, och

av följande skäl:

- (1) Rådet för finansiell stabilitet (FSB) offentliggjorde listan över villkoren för den totala förlustabsorberingskapaciteten (nedan kallad *TLAC-standard*) den 9 november 2015, vilken godkändes av G20-gruppen i november 2015. I *TLAC-standard* krävs att globala systemviktiga banker (G-SIB), som i unionslagstiftningen benämns globala systemviktiga institut (G-SII) håller ett tillräckligt minimibelopp av starkt förlustabsorberande (nedskrivningsbara) skulder för att säkerställa en smidig och snabb förlustabsorbering och rekapitalisering i händelse av resolution. I sitt meddelande av den 24 november 2015¹¹ utfäste sig kommissionen att lägga fram ett lagstiftningsförslag till slutet av 2016 som skulle göra det möjligt att börja tillämpa *TLAC-standard* senast 2019 i enlighet med den internationella överenskommelsen.
- (2) Genomförandet av *TLAC-standard* i unionen måste ta hänsyn till det befintliga institutspecifika minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder (nedan kallat *MREL*) som gäller för alla kreditinstitut och värdepappersföretag i unionen enligt vad som fastställs i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU¹². Eftersom *TLAC*

⁹ EUT C, , s. .

¹⁰ EUT C, , s. .

¹¹ Meddelande från kommissionen till Europaparlamentet, rådet, Europeiska centralbanken, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén och Regionkommittén *Mot ett fullbordande av bankunionen*, 24.11.2015, COM(2015) 587 final.

¹² Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG,

och MREL båda syftar till att säkerställa att kreditinstitut och värdepappersföretag har tillräcklig förlustabsorberingskapacitet, bör de båda kraven bör vara kompletterande inslag i en gemensam ram. Rent praktiskt bör den harmoniserade miniminivån i TLAC-standarden för globala systemviktiga institut (nedan kallat *TLAC-minimikravet*) införas i unionslagstiftningen genom ändringar av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013¹³, samtidigt som det institutspecifika påslaget för globala systemviktiga institut och de institutspecifika kraven för institut som inte är globalt systemviktiga bör hanteras genom riktade ändringar av Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU och Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 806/2014¹⁴. De relevanta bestämmelserna i detta direktiv vad gäller rangordningen av skuldinstrument utan säkerhet i insolvenshierarkin kompletterar bestämmelserna i ovannämnda lagstiftning och i direktiv 2013/36/EU¹⁵.

- (3) Medlemsstaterna bör se till att kreditinstitut och värdepappersföretag har tillräcklig förlustabsorberingskapacitet och rekapitaliseringskapacitet för att säkerställa en smidig förlustabsorbering och rekapitalisering i händelse av resolution med minsta möjliga inverkan på finansiell stabilitet och skattebetalare. Detta bör uppnås genom kreditinstituts och värdepappersföretags fortlöpande efterlevnad av TLAC-minimikravet i enlighet med förordning (EU) nr 575/2013 och kravet på kapitalbas och kvalificerade skulder (MREL) i enlighet med direktiv 2014/59/EU.
- (4) I TLAC-standarden, såsom den har genomförts i unionsrätten genom förordning (EU) nr 575/2013, krävs att globala systemviktiga institut (G-SIIs), med vissa undantag, uppfyller TLAC-minimikravet med efterställda skulder som skapats av skuldinstrument som i insolvens rangordnas efter andra skulder med förmånsrätt (nedan kallat *efterställningskrav*). Enligt direktiv 2014/59/EU får resolutionsmyndigheter, från fall till fall, kräva att globala systemviktiga institut och andra institut uppfyller de institutspecifika krav som ställs på dem med efterställda skulder i syfte att minska risken för rättslig prövning av borgenärer baserad på att deras förluster i händelse av resolution är större än de förluster som de skulle ha ådragit sig vid normala insolvensförfaranden.
- (5) Ett antal medlemsstater har ändrat eller är i begrepp att ändra insolvensrangordningen av prioriterade osäkrade skulder enligt deras nationella insolvenslagstiftning så att deras kreditinstitut och värdepappersföretag kan uppfylla efterställningskravet i enlighet med förordning (EU) nr 575/2013 och direktiv 2014/59/EU.
- (6) De nationella regler som hittills antagits skiljer sig väsentligt åt. Avsaknad av harmoniserade unionsbestämmelser skapar osäkerhet för både kreditinstitut, värdepappersföretag och investerare och försvårar tillämpningen av nedskrivningsverktyget på gränsöverskridande institut. Detta resulterar också i fall av

2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012 (EUT L 173, 12.6.2014, s. 190).

¹³ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 (EUT L 176, 27.6.2013, s. 1).

¹⁴ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 806/2014 av den 15 juli 2014 om fastställande av enhetliga regler och ett enhetligt förfarande för resolution av kreditinstitut och vissa värdepappersföretag inom ramen för en gemensam resolutionsmekanism och en gemensam resolutionsfond och om ändring av förordning (EU) nr 1093/2010 (EUT L 225, 30.7.2014, s. 1).

¹⁵ Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG (EUT L 176, 27.6.2013, s. 338).

snedvridning av konkurrensen på den inre marknaden, eftersom kostnaderna för kreditinstitut och värdepappersföretag för att efterleva det efterställningskrav som fastställs i förordning (EU) nr 575/2013 och direktiv 2014/59/EU liksom de kostnader som belastar investerare vid köp av skuldinstrument som emitterats av kreditinstitut och värdepappersföretag kan skilja sig väsentligt åt inom EU.

- (7) Av ovanstående skäl uppmanar Europaparlamentet i sin rapport om bankunionen kommissionen att lägga fram förslag för att ytterligare minska de rättsliga riskerna för krav utifrån principen om lika behandling av samtliga bankens borgenärer, och i sina slutsatser av den 17 juni 2016¹⁶ uppmanade rådet kommissionen att lägga fram ett förslag om ett gemensamt synsätt på rangordningen av bankborgenärer för att öka den rättsliga säkerheten i händelse av resolution.
- (8) Det är därför nödvändigt att undanröja de betydande hindren för den inre marknads funktion och undvika snedvridningar av konkurrensen på grund av avsaknad av harmoniserade unionsbestämmelser om rangordning av bankborgenärer och förhindra att sådana hinder och snedvridningar uppstår i framtiden. Därför bör den lämpliga rättsliga grunden för denna förordning vara artikel 114 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget), på det sätt som den tolkas i enlighet med Europeiska unionens domstols fasta rättspraxis.
- (9) För att minimera kreditinstitutens och värdepappersföretagens kostnader för att efterleva efterställningskravet och eventuella negativa effekter på deras finansieringskostnader bör detta direktiv tillåta medlemsstaterna att behålla den befintliga klassen prioriterade osäkrade skulder, som har den högsta insolvensrangordningen bland skuldinstrument och är mindre kostsamma för kreditinstitut och värdepappersföretag att utfärda än alla andra efterställda skulder. Det bör inte desto mindre krävas att medlemsstaterna skapar en ny tillgångsklass av ”oprioriterade ” skulder med förmånsrätt som endast bör bli föremål för skuldnedskrivning i samband med resolution efter andra kapitalinstrument, men före andra osäkrade skulder med förmånsrätt. Det bör fortsatt stå kreditinstitut och värdepappersföretag fritt att emittera skuldebrev i båda dessa kategorier, medan endast de ”oprioriterade” i klassen med förmånsrätt utan säkerhet bör kvalificera att uppfylla efterställningskravet i förordning (EU) nr 575/2013 och i direktiv 2014/59/EU. Detta bör göra det möjligt för kreditinstitut och värdepappersföretag att för sin finansiering eller alla andra operativa skäl använda den mindre kostsamma skuldkategorien prioriterade osäkrade skulder och samtidigt emittera skuld i den nya ”oprioriterade” klassen med förmånsrätt utan säkerhet för att efterleva efterställningskravet.
- (10) För att säkerställa att den nya klassen ”icke-prioriterade” skuldinstrument med förmånsrättsordning före andra skulder utan säkerhet uppfyller kvalificeringskriterierna i förordning (EU) nr 575/2013 och direktiv 2014/59/EU bör medlemsstaterna säkerställa att deras ursprungliga avtalsenliga löptider sträcker sig över ett år, att de inte har några derivatinslag, och att den relevanta avtalsenliga dokumentationen som avser emissionen av dem uttryckligen hänvisar till deras rangordning vid normala insolvensförfaranden.
- (11) För att öka rättssäkerheten för investerare bör medlemsstaterna säkerställa att standardiserade skuldinstrument med förmånsrätt utan säkerhet har en högre prioriteringsrangordning i sin nationella insolvenslagstiftning än den nya klassen ”oprioriterade” skuldinstrument med förmånsrätt utan säkerhet enligt normala

¹⁶ Rådets slutsatser av den 17 juni 2016 om en färdplan för att fullborda bankunionen: http://www.consilium.europa.eu/press-releases-pdf/2016/6/47244642837_en.pdf

insolvensförfaranden. Medlemsstaterna bör också säkerställa att den nya klassen ”oprioriterade” skuldinstrument med förmånsrätt utan säkerhet har en högre prioritetsrangordning än prioritetsrangordningen för kapitalbasinstrument eller alla övriga efterställda skulder och att, i motsats till sådana instrument eller skulder skulle klassen ”oprioriterade” skuldinstrument med förmånsrätt utan säkerhet endast kunna bli föremål för skuldnedskrivning när det emitterande institutet är försatt i resolution.

- (12) Eftersom målen för detta direktiv, nämligen att fastställa enhetliga regler för rangordning av borgenärer i banker vid tillämpning av unionens ramverk för återhämtning och resolution, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna och de därför på grund av åtgärdens omfattning och verkningar bättre kan uppnås på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går denna förordning inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.
- (13) Det är lämpligt att de ändringar av direktiv 2014/59/EU som föreskrivs i detta direktiv gäller för skulder som emitterats på eller efter den dag då detta direktiv börjar tillämpas och på skulder som fortfarande är utestående per detta datum. Av rättssäkerhetsskäl och för att så mycket som möjligt minska övergångskostnaderna bör medlemsstaterna emellertid säkerställa att behandlingen av alla utestående skulder som kreditinstitut och värdepappersföretag har emitterat före detta datum regleras av medlemsstaternas lagstiftning såsom den hade antagits per den [31 december 2016]. Utestående skulder bör därför även fortsättningsvis omfattas av de krav som fastställs i direktiv 2014/59/EU och den tillämpliga nationella lagen i den lydelse som antogs den [31 december 2016].

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Ändringar av direktiv 2014/59/EU

1. Orden ”insättningar” ska utgå ur titeln på artikel 108 och ordet ”oprioriterade” ska utgå från artikel 108 första stycket led a.
2. Följande stycken ska läggas i slutet av artikel 108:
 - ”2. Medlemsstaterna ska, för enheter som avses i artikel 1.1 led a, b, c och d, säkerställa att ordinarie fordringar utan säkerhet som härrör från skuldinstrument med den högsta prioritetsrangordningen bland skuldinstrument i nationell lagstiftning som reglerar normala insolvensförfaranden har en högre prioritetsrangordning än fordringar utan säkerhet som härrör från skuldinstrument som uppfyller följande villkor:
 - (a) Den ursprungliga avtalsenliga löptiden för skuldinstrument sträcker sig över ett år.
 - (b) De har inga derivatinslag.
 - (c) Den relevanta avtalsenliga dokumentation som avser emissionen hänvisar uttryckligen till rangordningen enligt detta stycke.
3. Medlemsstaterna ska säkerställa att ordinarie fordringar utan säkerhet som härrör från skuldinstrument som avses i punkt 2 har en högre prioritetsrangordning i nationell lag som reglerar normala insolvensförfaranden än den

prioriteringsrangordning av fordringar som härrör från instrument som avses i leden a–d i artikel 48.1.

4. Medlemsstaterna ska se till att deras nationella lagstiftning som reglerar normala insolvensförfaranden såsom de hade antagits per den [31 december 2016] är tillämplig på ordinarie fordringar utan säkerhet som härrör från skuldinstrument som emitteras av enheter som avses i artikel 1.1 punkterna a, b, c och d före den [datum för tillämpning av detta direktiv – juli 2017].”

Artikel 2 *Införlivande*

1. Medlemsstaterna ska senast den [juni 2017] anta och offentliggöra de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv. De ska omedelbart till kommissionen överlämna texten till de bestämmelserna.

Medlemsstaterna ska tillämpa dessa bestämmelser från och med den [juli 2017].

2. När en medlemsstat antar de bestämmelser som avses i punkt 1 ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen ska göras ska varje medlemsstat själv utfärda.
3. Medlemsstaterna ska till kommissionen och till Europeiska bankmyndigheten överlämna texten till de centrala bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

Artikel 3 *Ikraftträdande*

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i Europeiska unionens officiella tidning.

Artikel 4 *Adressater*

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Bryssel den

På Europaparlamentets vägnar
Ordförande

På rådets vägnar
Ordförande